

полюбовно и безъ особени формалности, съ посрѣдничеството само на стари и почитани хора. Доволни останаха и двамата. Никой не търсѣше нѣщо повече отъ това, което бѣше получилъ при подѣлбата.

Довѣрчивостъта на дѣдо Добри бѣше голѣма. Той знаеше, че една нива отъ осемдесетъ декара, паднала се нему, на врѣмето бѣше купувана общо, но случайно въ продавателния актъ бѣше писана само на името на Вълчана. По-грамотенъ и по-отворенъ, Вълчанъ водѣше смѣтките, пазѣше всички книжа. У него остана документътъ на нивата и подиръ подѣлбата. Но дѣдо Добри не можеше и да помисли, че Вълчанъ ще вземе да си послужи съ него за нѣщо лошо. Далечъ отъ такава мисль бѣше и самъ Вълчанъ. Не веднажъ, като прѣглеждаше книжата си, той бѣше забѣлѣзалъ тоя документъ, но го туряше на страна просто като една непотрѣбна книга.

Но врѣмената бѣха се измѣнили. Грозданъ се заяде съ него, тежко и кърваво го обиди. Вечеръта на Димитровъ-денъ Вълчанъ се върна въ кѣщи, обезумѣлъ отъ болка и срамъ. Бузата му още горѣше отъ плесницата, въ душата му кипѣше злоба, той не мислѣше за нищо друго, освѣнъ за мѣстъ. Умътъ му прѣхвърляше и избираше всевъзможни срѣдства, едно отъ друго по-жестоки. Хрумна му изведнажъ за документа. Съ разтреперани рѣцѣ той зарови изъ книжата, намѣри го и го разгъна: въ него прочете тъкмо това, което очакваше. Тържествуващъ, обзетъ отъ бѣсно злорадство, той се изправи, погледна надъ очилата си по посока на Кънювата кръчма, и съ оная театралность, на която той бѣше способенъ, показва юмрука си и се закани: „Антихристъ! Йуда! азъ ще те науча тебе!“ Той много добръ знаеше какъ бѣше купувана нивата, не мислѣше да отиде до край и да я вземе. Но въ рѣцѣтъ си държеше вече едно оржие, съ което най-послѣ можеше да повали и смаже противника си. Развълнуванъ той ходѣше изъ стаята, потриваше